

POSTANOWIENIE

Dnia 29 maja 2012 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu – Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący Sędzia SA:	Adam Jewgraf
Sędzia SA:	Grażyna Matuszek
Sędzia SA:	Walter Komorek (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 29 maja 2012 r. na posiedzeniu niejawnym we Wrocławiu

sprawy z powództwa (...) **Spółdzielni (...) w O.**

przeciwko **K. J.**

o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną

na skutek zażalenia pozwanej

na postanowienie Sądu Okręgowego w Opolu

z dnia 6 marca 2012 r. sygn. akt I C 656/11

p o s t a n a w i a: oddalić zażalenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem, wobec cofnięcia pozwu przez powódkę i jej wniosku o zasądzenie kosztów postępowania, Sąd Okręgowy w Opolu umorzył postępowanie w sprawie i zasądził od pozwanej K. J. na rzecz powódki kwotę 5.676,00 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania, w tym kwotę 3.617,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. Skoro cofnięcie pozwu – tak Sąd Okręgowy – nastąpiło na skutek zwrotnej darowizny nieruchomości położonej w W. na rzecz dłużniczki E. J. w dniu 23 stycznia 2012 r., a więc po doręczeniu pozwanej odpisu pozwu (16 stycznia 2012 r.), to zasadne było, po myśli art. 98 k.p.c., uznanie pozwanej za przegrywającą spór, że skutkiem z tego przepisu dla rozstrzygnięcia o kosztach procesu.

W zażaleniu na to postanowienie, wnosząc o jego uchylenie w części dotyczącej kosztów postępowania pozwana zarzuciła, że obciążenie pozwanej kosztami postępowania jest wprost sprzeczne z dyspozycją art. 203 § 2 k.p.c., który, w przypadku cofnięcia pozwu przewiduje możliwość obciążenia kosztami jedynie powoda na wniosek pozwanego, nie dopuszcza natomiast odwrotnej możliwości.

W odpowiedzi na zażalenie powódka wniosła o jego oddalenie.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Należy przypomnieć, iż u podstaw żądania uznania czynności prawnej za bezskuteczną, legło stwierdzenie, że E. J., dłużniczka m.in. powódki, nieodpłatnie przeniosła na rzecz pozwanej K. J. własność niezabudowanej nieruchomości położonej w W., a to z pokrzywdzeniem powódki. Już po doręczeniu odpisu pozwu pozwanej, ta wyzbyła się owej nieruchomości pod tytułem darmym na rzecz dłużniczki E. J., co ma ten skutek, iż żądanie pozwu zostało zaspokojone. Pozwana w treści przedmiotowego zażalenia sformułowała twierdzenie, jakoby obciążenie jej kosztami postępowania było sprzeczne z dyspozycją art. 203 § 2 k.p.c.

Jest to zarzut nietrafny, a świadczy przeciwko niemu treść postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 2011 r., wydanego w sprawie syng. akt IV CZ 111/10. Zgodnie z nim, obowiązek zwrotu kosztów może wyjątkowo nie obciążać strony cofającej pozew, lecz stronę przeciwną, jeżeli wystąpienie z pozwem było niezbędne do celowego dochodzenia praw lub celowej obrony. Nadto, w myśl postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 1984r., sygn. akt IV CZ 196/84, za stronę przegrywającą sprawę w rozumieniu przepisów o kosztach procesu, należy także uważać pozwanego, który w toku procesu spełnił dochodzone od niego świadczenie, czym zaspokoił roszczenie powoda wymagalne w chwili wytoczenia powództwa.

Nie jest trafne twierdzenie pozwanej, jakoby Sąd Okręgowy w Opolu, wbrew oczywistemu obowiązkowi, nie wskazał podstawy prawnej swego rozstrzygnięcia o kosztach procesu, odbiegającego od dyspozycji przepisu art. 203 § 2 k.p.c. Sąd Apelacyjny zauważa, iż Sąd Okręgowy w Opolu w treści uzasadnienia postanowienia z dnia 6 marca 2012 r. powołał na jego uzasadnienie przepis art. 98 k.p.c. Zgodnie z § 1 tego przepisu, strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw. Takimi były koszty zasądzone od pozwanej na rzecz powódki.

Orzeczenie Sądu Apelacyjnego uzasadniają przepisy art. 385 i art. 397 § 2 k.p.c.

mw